

18.38x24.46	1/2	40	עמוד	השבוע באשדוד	20/10/2017	60714117-7
בית חולים ברזיל - 80829						

ד"ר דבי רונן:

"המטופלים במאוחדת יודעים להעריך

את הרגש. הם יודעים שבכל מקום

שהם יצטרכו אותי - אהיה שם ולהפך,

יש בינינו קשר מאוד מיוחד"

כולם מכירים אותו כאורתופד המוביל בישראל, כמציל הנפשות, מקים נכים על הרגליים אך לא רבים יודעים על החיבור המיוחד שיש בין ד"ר דבי רונן ללקוחות מאוחדת באשדוד. בראיון מיוחד חושף המומחה מספר 1 בישראל לניתוחי ברך מורכבים סיפורים מהקריירה הענפה ומצמרר בסיפוריו. ראיון עם רופא שהוא לפני הכל אדם עם לב גדול.

ד"ר דבי רונן, מהרופאים המומחים המובילים במאוחדת ומנהל המחלקה האורתופדית בבית החולים ברזילי הוא לא עוד אורתופד מנתח, מאחורי ארשת פניו הרצינית, מסתתרת אישיות רגישה מאין כמותה, אדם עם קסם בלתי נגמר, חמלה והערכה לזולת. "15 שנה אני מחובר למאוחדת", מספר ד"ר דבי רונן על הקשר שלו לעיר אשדוד שנוצר בשלהי 2002. "גרתי בזמנו ברמת אביב והיו לי מרפאות בתל אביב ובאשדוד... לא חשבתי שיבוא יום ואעבוד בדרום ואז אני מוצא את עצמי יורד לאשדוד, למרפאת המומחים בקרן היסוד ומגלה עיר מיוחדת ואנשים פשוט מדהימים, עם לב ענק".

גדול - להוציא את השתל הקיים, להשתיל עצם וועליו להשתיל מפרק, בעצם לבנות תהליך שלם במטופל שזה עתה עשה ניתוח והחשש לזיהום הוא גבוה והחשש שיעבור עוד אירוע מוחי במהלך הניתוח הוא גבוה אבל אני יושב עם המשפחה, מחבק וגם יודע שאם אעזוב אותם אף אחד לא ירים את הכפפה הזאת, אף אחד לא יתחבר למצוקה האנושית

בו לא הייתי מעורב ולצדדי הוא לא הצליח, תקופה קצרה אחר כך הוא גם קיבל התמוטטות של השתל ואז הגיע אליי ואומר לי "ד"ר אני לא מצליח ללכת". אישתו, שליוותה אותו בכתה ללא הפסקה כיוון שבעצם כעת חוץ מארבעה ילדים יש לה בעל נכה שגם לא יכול ללכת ואין מי שיפרנס את הבית... במקרה הזה היה צורך בניתוח מאוד

היה איזה בחור, צעיר בעשור הרביעי לחייו, לקוח מאוחדת, שחלה בניוון שרירים בילדותו ובכל זאת הצליח להשתקם, להכיר אישה, להתחתן, להקים בית, לעבוד ולהביא ילדים לעולם. בגלל שרגל אחת הייתה משותקת, הוא איבד את הסחוס המפרקי של הירך ברגל הבריאה, שהפסיקה לעבוד בשל עומס יתר והוא החל לצלוע. עשו לו ניתוח

על מה אתה מדבר?
"אספר לך סיפור שקרה."

אנחנו מצמצמים את הנזק ברקמה הרכה ומשנים את כל הטכנולוגיה לטובת המטופל. בנוסף, כיום עיצוב השתלים ותנועתם במרחב מדמה ברך אנושית, כך שהמטופל חוזר יותר מהר לפעילות. המטופל יכול לשבת, לנהוג, לפעילות גופנית ולחזור לתפקוד כפי שהיה לפני כן והאושר חוזר לחייו."

לסיכום, מה עובר לך בראש עכשיו?

"וואו, פשוט לא תאמיני. קודם לכן שוחחנו על רגעים ייחודיים במהלך עבודתי כרופא. היה רגע אחד אותו לא אשכח בחיים. לפני שבע שנים אבי נפטר, ישבנו שבעה בצפון והגיעו לנחם קולגות, מנהלים והמון אנשים אבל את כמות המטופלים חברי מאוחדת שהגיעו אליי הבייתה שאת חלקם אפילו לא הכרתי - זה היה פשוט לא להאמין. אולי דווקא מהמקום הזה הבנתי שכמנהל מחלקת אורתופדיה ב'ברזיל' "

המטרה העיקרית שלי זה לחנך את הדרור הבא של הרופאים, שיהיו, לפני הכל, בני אדם, מלאים בחמלה, שנוגעים ביד של המטופל, שמחבקים אותו, שמבינים שקודם כל זה החיבור למטופל. עבורי זהו סוג של אג'נדה, משהו שבאים איתו מהבית כי להיות רופא זו שליחות, זו לא עוד עבודה שבה צריך לבדוק כמה נכנס במשכורת ואם השליחות הזו לא תהיה טבועה ברופא, זו לא תהיה רפואה בעיניי."

"אתה יושב עם המשפחה, מתבק וגם יודע שאם אעזוב אותם אף אחד לא ירים את הכפפה הזאת, אף אחד לא יתחבר למצוקה האנושית שקיימת בבית הזה, בתוך תוכי אני יודע שהבית הזה הולך ולי לא היה ספק שאני חייב לעשות זאת, להעמיד את הבחור על הרגליים"

הסיפורים המרגשים, הרגעים המיוחדים, לא מגיעים אל ד"ר דבי רונן במקרה. הוא מומחה בהחלפת ירך בגישה מתקדמת ורבים מוצאים אצלו תקווה, נחמה ואוון קשבת. "המטופל של היום שונה מאוד מהמטופל של פעם", הוא מסביר. "היום המטופל מציב לנו גבולות חדשים ומותח אותם, המטופל רוצה להיות פעיל שוב ושלא יכאב לו יותר, מטופלים מבוגרים רוצים לחזור לרכב על אופניים ומטופלות רוצות לרקוד וזה אפשרי."

בכל זאת, הניתוחים עצמם השתנו עם הזמן..

"היינו צריכים לשנות את כל הטיפול בהתאם לדרישות המטופלים ואכן בשנים האחרונות התחום עבר שינוי

גדול אבל הדברים האלה באמת, קורים רק במאוחדת."

אתה מדבר המון על החיבור הזה, על החום הזה שאתה זוכה לו מצד המטופלים כאן.

"תשמעי", הוא אומר, "אני מדבר כל כך הרבה על החיבור הזה כי הוא אמיתי. באחד מימי השישי, נכנס מטופל למשרד ואומר לי 'תן לי את המפתחות של האוטו שלך'. לא הבנתי מה קורה, גם היה לי מטופל בחדר ואני מסתכל עליו, מסתכל על האחות והיא עליי ופשוט נתתי לו את המפתח. בסוף היום הוא יורד איתי לאוטו, אנחנו פותחים את הבגאז' ואני מגלה שהוא מילא את כל הבגאז' בהמון צלוחיות קטנות, הכין לי את הארוחה ליום שישי, עם הסלטים והתבשילים כשהמגבת

שקיימת בבית הזה, בתוך תוכי אני יודע שהבית הזה הולך ולי לא היה ספק שאני חייב לעשות זאת, להעמיד את הבחור על הרגליים. חיבקתי אותו ואמרתי לו 'אנחנו נוציא אותך מזה', נתתי לו את הביטחון וניתחתי אותו. זמן קצר לאחר מכן האיש חזר לעבודה. הייתה שמחה גדולה ומאז המשפחה בכל חג שולחת ברכה והקשר מאוד מיוחד. זה אחד מהמטופלים שמלווים אותך כמטפל לכל החיים, לא רק בזיכרון - וזה משהו מאוד מיוחד שמאפיין את אזור הדרום - המטופלים במאוחדת יודעים להעריך את הרגש. הם יודעים שבכל מקום שהם יצטרכו אותי - אהיה שם ולהפך, יש בינינו קשר מאוד מיוחד."

סיפור אחר שחרוט היטב בזיכרונו של האורתופד המוביל בישראל מצמרר לא פחות. "השעה 2 וחצי אחר הצהריים ביום שישי", הוא משחזר בנועם האופייני לו. "יושבת מטופלת במאוחדת, מחזיקה את הכתף שלה ואני שואל אותה למען הסדר הטוב, 'מי את?' והיא עונה שרופא המשפחה שלח אותה לאורתופד כיוון שהיא סובלת מאוד. כביכול היא באה עם תלונה על כאבים בכתף, אבל עם הזמן אתה מפתח חוש קליני ומשהו כי אומר שלא מדובר בכאבים שמקורם בכתף, זה לא מסתדר לי. הבנתי שבעצם היא סובלת ממצב רפואי נדיר מאוד, נוצר קרע באבי העורקים שמקרין את הכאב לכתף והשעה כבר שלוש ביום שישי, אני עוצר את כל המטופלים, מזמין אמבולנס ישירות לתל השומר והיא שעתיים אחרי זה הייתה כבר בחדר הניתוח, שם סגרו לה את אבי העורקים. אם היינו מחכים שעה או שעתיים או אם הייתי שולח אותה להדליק נרות שבת, היא כבר לא הייתה איתנו. אתה בעצם מכין שהאשה שמולך במצב קריטי, מסוג הרגעים שהראש מבין שאתה כרופא יכול להציל חיים של מטופל וזה אחד מהרגעים האלה בחיי. לאחר כמה שבועות היא באה לתת לי חיבוק

"הבנתי שזו בעצם אשדוד, שבצהריים נכנסת סבתא עם איזה סיר שבישלה והיא אומרת לך 'תאכל' ואתה לא יכול לאכזב אותה אז אתה עוצר הכל ואוכל כי חלק מהתפקיד הוא לא לאכזב את המטופלים שלי, הרי אני זה שזכיתי בהם"

דרסטי. הכירורגיה השתנתה מאוד, נמנעים מחתכים גדולים, בהחלפת ירך לא מנתקים אף שריר והמטופל למחרת יכול ללכת. תוך יום יומיים המטופל כבר משוחרר מבית החולים,

עוטפת את מגש האלומיניום. זו פשוט הייתה חוויה שעד אז לא חוויתי, אבל עם הזמן הבנתי שלא היה נדיר, זו הייתה הדרך שלו להוקיר תודה. אחרי אותו מקרה הבנתי שזו בעצם אשדוד, בדיוק כמו שפתאום בצהריים נכנסת סבתא עם איזה סיר שבישלה והיא אומרת לך 'תאכל' ואתה לא יכול לאכזב אותה אז אתה עוצר הכל ואוכל כי חלק מהתפקיד הוא לא לאכזב את המטופלים שלי, הרי אני זה שזכיתי בהם."